

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek
2022. NOVEMBER

4

6

20

22

24

26

CÍMLAP: KELEMEN KINGA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIII. évfolyam, 457. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,
RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

BAK SÁRA rajza

Milyen állatokkal találkoztak a gyermekek az erdőben? Színezd ki őket!

CSEH KATALIN versei

Köd, szél, sár

Sűrű ködben, ködvilágban,
süvít a szél, orgonál,
csizmamarasztaló sárban
november hazatalál?

Süvöltő szél ködvilágban
csupasz fák közt kujtorog,
caplat november a sárban,
csillag-lámpás hunyorog.

Időjóslás

Fehér lovon üget Márton,
enyhe tél lesz, kis barátom.
Ha barna lova nyargalász,
kemény tél jön, zúzmarás.

Liba csontja rövid s barna,
téli locspocs vár ránk, sajna.
Hosszú lúdcson, szép fehér,
havas lesz, meglásd, a tél.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Sárban

Szeretem, hogyha
sár van,
s nyakig vagyok
a sárban,
tocsog és cuppog
a csizmám,
peckesen járok,
cifrán.

Két lábbal ugrom
a vízbe,
be vagyok öltözve
díszbe,
öröm és jókedv
átjár,
ha mind a két lábam
sárt jár.

KISS LEHEL

Lóg az eső lába

Lóg az eső lába,
pont a pocsolába,
a parkot, a játszóteret
csizma nélkül járja.

Az avarba térdig gázol,
becuppan a sárba...
Nemhiába irigylem én,
bizony, nemhiába!

FAZAKAS ILDIKÓ rajza

BERTÓTI JOHANNA

Időjárás

Mit hoz a szeszélyes holnap?
Lehet, jól jön majd egy csónak
vagy napernyő, napszemüveg,
meleg köpeny, meleg süveg,
sízemüveg, síléc s egy szán,
jégcsákány vagy egyéb szerszám,
egy sisak jégeső ellen,
az idő békésen teljen.
Létra, égre feliszkolni,
a Napot kisuvickolni,
szürke felhőt kifacsarni,
égi foltot jól bevarrni.
Aztán, mire kész van minden,
megálmodni, mi még nincsen.

SZŐCS MARGIT

Az eltolható birodalom

Elhiszed?

A hírek sebesen szállnak, a vándorsólyomnál is sebesebben. Zelmira, a papagáj felborzolt tollakkal rohant körbe-körbe az Ertolható Birodalomban.

– Kékszákadás, zöldindulás! – rikoltozta magából kikelve.

– Mi ütött beléd? – huhogta Rézi, álmából riadva.

– Jaj nekünk! Vége a birodalomnak! – sipította Zelmira.

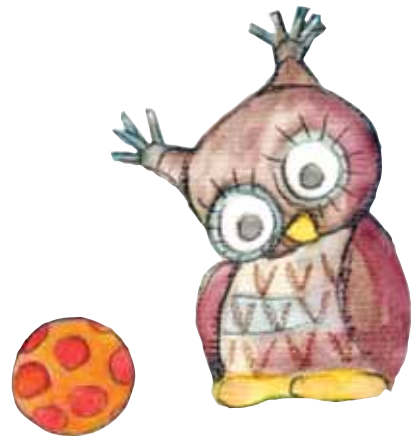
– Tudod, ki hisz neked, te vészmadár! – háborgott a bagoly.

A hangoskodásra Mackó is ott termett.

– Te sem hiszel nekem? – kérdezte tőle Zelmira.

– Attól függ, honnan való a híred – jelentette ki Mackó megfontoltan.

– Jó fülemnek köszönhetően fürkésztem ki. Az imént mondta Apus Anyusnak, hogy Mati már nagy kislány, nemsokára óvadás lesz, nincs szüksége többé az Ertolható Birodalom védelmére. Szabadon járhat-kelhet a

lakásban, mert már tud vigyázni magára, nem csinál butaságokat. Azt is hozzáfűzte, hogy a birodalmat átköltözteti Mati újszülött unokatestvéréhez – mesélte feldúltan a papagáj.

– Anyus mit válaszolt? – tudakolta Mackó.

– Egyetértett. Aztán Matinak is elmondta a fürdőszobában.

– És Mati mit szolt hozzá? – kérdezte a medvebocs némi aggodalommal a hangjában.

– Beleegyezett. Azzal a feltétellel, ha mi, játékok, itt maradunk.

– Hát akkor nincs baj – könnyebbült meg Mackó. – A birodalmak úgy sem tartanak sokáig: addig tologatják őket ide-oda, míg maguktól szétesnek.

A beszélgetést Mati szakította félbe.

– Figyelem! – kiáltotta tölcsért formázó kezét szájához emelve. – Közhírré tétetik...

De nem tudta tovább folytatni, mert Zelmira közberikácsolt:

– ...hogy a birodalomnak kámpec!

– Honnan tudod? – csodálkozott Mati.

– Onnan, hogy a jövőbe látok – mondta a papagáj. –

Figyelj! Most behunyom a szemem. Azt látom, hogy Apus hátára kapja a birodalom határait, és elcipeli őket egy bömbölő kisbabához.

– Nahát! – csodálkozott Mati.

– Ne hidd el, nem látnok, csak hallgatózik – súgta a kislány fülébe Jóki, a róka.

Mati grimaszolt egyet Zelmirának, majd Mackóhoz fordult:

– Kíváncsi vagyok a mai versedre – mondta.

A medvebocs intett Picurnak, aki csak erre várt. A kisszéken állva kívülről fújta Mackó aznapi versét:

– Ez egy cica.

– Elhiszem.

Csónakomba csalogatom,
és a folyón átviszem.

– Ez egy bánat.

– Elhiszem.

Lyukas zsákba gyömöszölöm,
estére elveszítem.

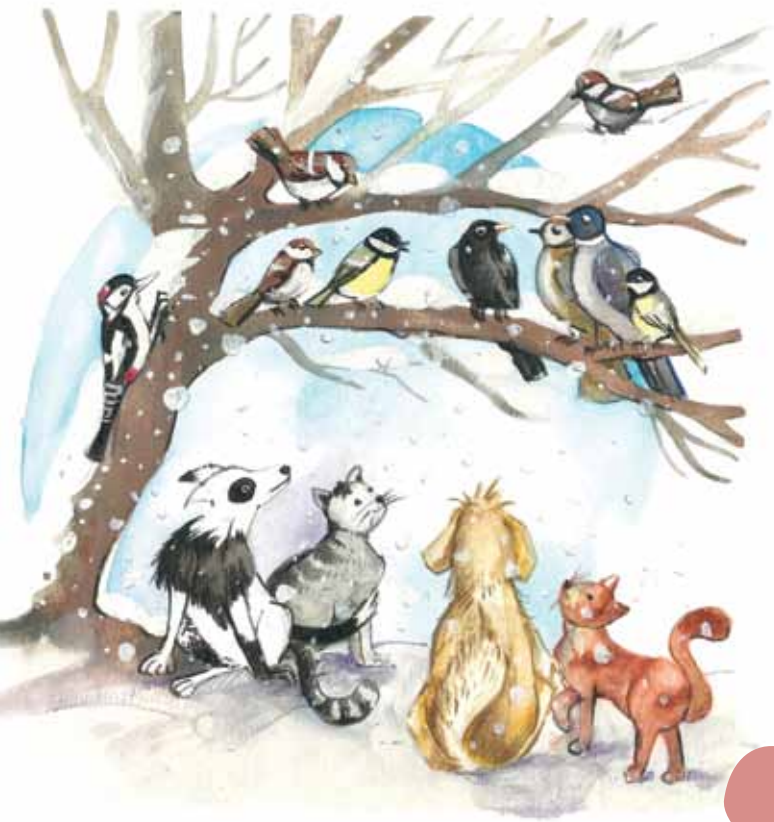

CSORBA GYÖZÖ

Mióta ugrálnak a verebek?

Azt tudjátok, hogyan kell felelni erre a tréfás kérdésre: „Hányat lép egy veréb egy esztendőben?” Igazatok van, így: „Egyet se, mert ugrál”. De azt bizonyára kevesen tudjátok, mióta ugrál a veréb. Mert egyszer régen az is úgy lépegetett, mint a többi madár: bal, jobb, bal, jobb...

Hát most elmesélem, hallgassátok meg. Nekem egy nagyon öreg veréb mesélte, az a dédapjától hallotta, nyugodtan elhihetitek.

Úgy volt, hogy egyszer télen sok hó esett. Esett éjjel, esett nappal, s már mindent a világon vastag, fehér bunda takart. Nehéz napok jártak a kis madarakra, alig találtak ennivalót. Akkor is akadt ugyan néhány kisgyerek, aki magot szórt az etetőbe, szalonnát lógatott ki az ablakon, de a jó kisgyerek kevés volt, az éhes madár meg sok. Nem is jutott mind-egyik madárnak. Hogyan osszák el tehát, ami van: összegyűltek, hogy megtanácskozzák. Ott voltak a cinkék, feketerigók, a harkályok, a vadgalambok, meg, hogy el ne felejtsem, a verebek is. Egy öreg diófán tanácskoztak. Akkora csivitelést csaptak, hogy a környék összes macskáit, kutyáit körbeülték a fát.

– Cin-cin, én azt tanácsolom, menjünk el a sashoz, a madarak királyához, s döntse el ő – szájalt egy kis cinke.

Na, lett erre csönd, nem mert feleselni senki, akkora tekintélye volt a királynak. Mindjárt ki is jelöltek egy feketerigót és egy verebet. Öreg volt mind a kettő, sokat tapasztalt, tudta azt is, hol székel a hatalmas sasmadár. A küldöttség elindult, a többiek meg közben pletykálgattak, csiviteltek.

Nem sok idő telt el, már jött is vissza az öreg veréb egyedül. Persze mindjárt körül-

fogták, kérdezték, hogyan döntött a nagy hatalmú király.

– Semmit se kérdezzetek – szólt az öreg veréb, és egész testében reszketett. Aztán elmondta, hogy a félelmetes uralkodó nem tanácsot adott, hanem egyszerűen fölfalta a feketerigót tollastul-bőröstül. Ő maga is alig tudott megmenekülni.

Nagy csend támadt erre. Néhányan ijedtükben elröptek. A kutyák és a macskák

a fa alatt nem tudták mire vélni a hirtelen változást.

De kisvártatva megszólalt egy öreg veréb:
– Én csak azt ajánlom, ne menjünk mi senkihez tanácsért, van elég eszünk nekünk is, állapodjunk meg magunk között.

Tetszett mindenkinek a komoly beszéd, csak azt nem tudták, hogy miben állapodjanak meg.

– Fussunk versenyt, vijo-vijo! – rikkantott egy ifjú rigó.

Ez is tetszett, hamarosan meg is egyeztek. Az udvar végében találtak egy helyet, ahol a gazda elsöpörte a havat. Kijelöltek minden madárból egyet: amelyik győz, annak a népe kapja a legtöbb eleséget. A második népe kevesebbet, az utolsó meg már alig valamit.

A verebek közül egy fiatal, nagyfejű veréb állt ki. Hetyke volt és legénykedő, dőlyfösen csiripelt most is:

– Csiri-csiri, nyugalom, én győzök, megmutatom!

Aztán sorba álltak. Megkérték a kakast, aki éppen arra járt, hogy ő legyen a bíró. A kakas vállalta, hiszen bírászkodott ő már sokszor a tyúkok között is. Felröppent a szemétdomb tetejére, aztán elkukorékolta magát.

Megkezdődött a verseny. A szárnyát senki sem használhatta, mert az nem lett volna igazságos. A feketerigó került az élre, a hetyke veréb meg utoljára maradt.

De akkor hirtelen az jutott eszébe – mert nagyon okosnak tartotta magát –, hogyha az

egyik lábával lép, az egy lépés, ha utána a másikkal, az még egy lépés, összesen tehát két lépés. Mi lenne, ha mind a két lábával egyszerre lépne? Akkor egy lépése kettőt tenne. Megpróbálta. Sikerült. De a nézők úgy elcsodálóztak rajta, hogy egy kis cinke fölkiáltott:

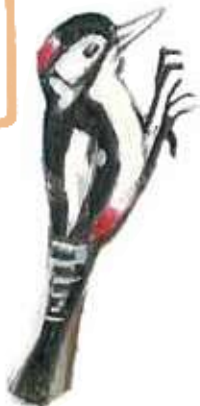
– Cini-cini, ni a veréb! Odanézzetek, a veréb!

Csodálkozásában a kakas is kukorékolt egyet, mire a versenyzők összezavarodtak, a hetyke veréb meg nyugodtan beugrált a célba.

Veszekedhettek, civakodhattak, azt mindenki látta, hogy ő lett az első. Örültek a verebek, hiszen nekik jut ezután a legtöbb falat. A többi madár meg elszomorodott, de hiába: így volt, megvolt.

A verebek a győzelem örömeire ismét felrepültek a diófára, és elhatározták, hogy ezután egyik veréb se lépegesen, hanem ugráljon, mert akkor egy lépéssel kettőt lép. Aki nem hiszi, próbálja utánuk csinálni!

Jelöld jobbra-balra, fel-le mutató nyilakkal, hogy az állatok merre néznek!

LÉPEGETŐ ADVENTI KALENDÁRIUM-JÁTÉK

A mellékleten található kalendárium elkészítése: vágd le a jobb szélén levő csíkot, amelyen a lépegető báb található, és színezd ki, hajtogasd, majd ragaszd össze az alját a minta szerint. A számokkal jelzett utat rajzokkal egészítsd ki. Minden nap egyet lépve, számold a napokat november 27-től december 24-ig.

TÓTH ÁGNES versei

Szürke vers

Szürke a felhő,
borús az ég,
fészkére tart
egy kicsi veréb.

Hamuszín szárnya,
ólomszín árnya
szürkén vetődik
a letűnt nyárra.

Mókuska

Ugrabugrál mókus koma,
ágról ágra, ide-oda.
Télire gyűjt makkot, diót,
cserebogyót, friss mogyorót.
Ha tele lesz kamrácskája,
jöhet a fagy, ő nem bánja.

DÖME ZSUZSA

Tyú

Nem mozdul a lappantyú.
Nincsen rajta tappantyú,
nincsen lábán sarkantyú,
sem a testén karmantyú,

mégis úgy ül az ágon,
ágnak hinnéd, barátom.

Nappal lappang: lappantyú.
Este nem kell pattantyú,
csappan rovar, csappantyú,
végez velük lappantyú,

veti magát, lopakodva
a repülő rovarokra,

tyú!

LÁSZLÓ NOÉMI

Madár- határozó

A pöttyös léprigó elég
sokak szerint pusztán veréb,
nagy testén okos kis feje,
messzire hangzik éneke.

Szürkés-barna, mint friss göröngy,
kedvenc bogyója a fagyöngy,
ha kell, eszik gyümölcsöt is,
kéthetesen már röpül is!

MOLNÁR KRISZTINA rajza

A róka és a sárkánykígyó

Német mese

Átdolgozta Rónay György

Róka koma szomszédságába juhászok költöztek. A juhászokat még tűrte volna a koma, a komondorok azonban már sehogy sem tetszettek neki.

– Nekem itt, úgy látom, letelt az időm – gondolta. – Legjobb lesz, ha elköltözöm más vidékre.

Szedte hát a sátorfáját, és áthurcolkodott arra a dimbes-dombos, borókás tájra, amelyet már régen kiszemelt magának.

Nekiállt, hogy lyukat ásson magának. Nem volt nehéz dolga, a laza homok könnyen engedett. Reggeltől délig dolgozott, délben pihent egy keveset, aztán újra munkához látott. Egyszer csak megmozdul alatta a föld, porlik, omlik, szakad, a következő pillanatban a róka valami mélységbe pottyan. Ahogy fölnyitja első ijedelme után a szemét, tágas, nagy barlangot lát, s a barlang sarkában egy hétfejű sárkánykígyót.

– Bocsánatot kérek – hebegte a róka –, a világért sem akartam háborgatni uraságodat, merő véletlenségből kerültem ide.

A sárkány azonban csak ült a sarokban, és egy mukkot sem szólt.

– Ha meg nem sértem uraságodat – mondta a róka –, tisztelettel érdeklődném, talán valamiféle trónterembe jutottam, s uraságod a trónusán ül ott?

– A kincsemen ülök – mondta mogorván a sárkány.

– Ó, az nagyon szép dolog! – felelte a róka. – Igaz, nekem nincs érzékem se kincshez, se aranyhoz, azt sem nagyon tudom, mi hasznát lehet venni, ha egyszer ül rajta az ember.

– Nem azért ülök rajta, hogy hasznát vegyem, hanem hogy legyen – mondta a sárkány.

– És az jó neked, hogy itt ülsz a kincseden ki tudja, mióta ebben a sötétségben, ahe-

lyett, hogy odafönt élveznéd a szép napvilágot?

– Nem hagyhatom itt a kincsemet, mert még ellopják – mondta a sárkány.

– Hogy lopnák el, ha egyszer senki sem tud róla? – kérdezte a róka.

A sárkány erre nem felelt, és hallgatott egy darabig a róka is. De látszott, hogy valami még fúrja az oldalát, egy idő múlva meg is kérdezte:

– Még csak azt szeretném tudni, kinek őrzöd a kincsedet?

– Magamnak.

– És soha senkinek nem adsz belőle?

– Nem.

– De legalább magadnak csak veszel néha egy-egy jó falatot rajta?

– Hogy gondolod? – csattant föl a sárkány.

– Hiszen akkor elfogy!

A róka a kijárat felé sandított.

– Igaz, hogy nekem nincs hét fejem, mint neked – mondta –, de annyit ezzel az eggyel is tudok, hogy nálad ostobább lény talán nem is él a földön. Itt ülsz a föld alatt, és azt hiszed, te őrzöd a kincset, pedig a kincs őriz rabláncon téged. Hát csak kucorodj itt tovább a sötétben, én inkább élek szegényen, kincs nélkül, de vidáman és szabadon.

Azzal sarkon fordult, és magára hagyta a kincsőrző hétfejű sárkányt.

FORRÓ ÁGNES rajzai

Árva Jankó házassága

Francia mese

Átdolgozta Bartócz Ilona

Élt egy faluban egy derék, szép szál le-
gény, Árva Jankó. Igaz, kicsit ügyefo-
gyott volt az istenadta, de jó szándékú,
becsületes. Jankó nagyon szeretne volna fele-
ségül venni Mariskát, a szomszéd falubeli
módos gazda lányát, de szegény volt, mint

a templom egere, és erősen félt, hogy kosa-
rat kap.

Azért csak nekidurálta magát, s egy szép
napon ünneplőbe öltözve elment leánykérő-
be. A gazda nem szólt se bűt, se bát, csak
derékon kapta, és kipenderítette a házból.

Jankó nagy bánatosan ballagott hazafelé, s
mind csak azon törte a fejét, hogyan kerüljön
a falubeliek szeme elé, hisz mindenki kineve-
ti, ha megtudják, hogy kitessékelték a lányos
házból. Úgy elfacsarodott a szíve bújában,
hogy hangos sírásra fakadt, rítt, mint egy
anyátlan kisborjú.

Kikukkantott a juhász a konyhájából a jaj-
veszélésre. Látja ám, hogy Árva Jankó tart
arrafelé, hull a könnye, mint a záporosó.

– Beléd meg mi ütött? – kérdezte Jankót –.
Tán kiadták az utadat?

Jankó kipanaszkozta magát a juhásznak,
az meg adott neki egy dobozka piros port,
s megmondta, mit tegyen vele, aztán vissza-
küldte Mariskáékhoz.

A lány éppen a konyhában ült. Jankó
egyetlen szót se szólt, csak odament a tűz-

helyhez, pipára gyújtott, s közben egy marék piros port szórt a tűzre, aztán, mint aki dolgát jól végezte, elment.

A tűz azon nyomban kihunyt. Mariska elkezdte fújni, hogy felszítsa, de ahogy fújta, olyan éktelen vihogás vett erőt rajta, hogy alig tudta kinyögni az anyjának, mi történt.

Az anyja szaladt a tűzhöz, ő is belefújt, s aztán ő is elkezdett vihogni vég nélkül. Jött a gazda, szítaná fel a tüzet, aztán csak vihog, mint akit csiklandoznak. No, most már alig tudtak szót érteni egymással. Így járt a vajákos asszony is, akit hamarjában elhívtak, még a varázsigéket sem tudta kinyögni, úgy vihogott.

– Hihih, ez a gonosz műve! – nyögte az öregasszony, aztán már futott is haza, hogy lehajtszon egy jó pohár almabort, mert azt hitte, attól elmúlik a vihogása. Útközben találkozott a juhással, és amikor az megkérdezte, mitől van olyan jókedve, elvihorászta neki is, hogy mi történt a gazdáéknál.

– Tudnék orvosságot a bajotokra – mondta a juhász –, de annak ára van, mégpedig az, hogy Mariskát adják feleségül Árva Jankóhoz. Ha ezt kimódoglod, egyszeriben megszűnik mindőtök vihogása.

Elküldtek Jankóért, és most már hárman mentek vissza a gazdáékhoz. A vajákos asszony elvihogja a gazdának, hogy mit kér a juhász a gyógyításért.

A gazda vihogva a fejét vakargatja, de a gazdáné meg Mariska is unszolják, hogy egyezzen bele. A paraszt végül is nagy vihogás-nyögés közepette beleegyezett. Akkor a juhász odalépett a tűzhöz, és teli tüdőből ráfújt egyet, ráfújt kettőt, mire a parázs nagy lánggal égni kezdett, s abban a minutumban elállt mindegyikük vihogása.

Csaptak is hét országra szóló lakodalmat, talán még ma is ropják a táncot.

CSILLAG ISTVÁN rajzai

A róka és a farkas a lakodalomban

Magyar népmese

Egyszer lakodalom volt egy faluban. A róka megérezte a szagot, s gondolta, jó volna besurranni oda. Rábeszélte a farkast, hogy menjenek el a lakodalomba.

Amint bementek az udvarba, a vendégek már bent ültek az asztalnál.

– Te csak húzódj meg itt! – mondta a róka.
– Én majd megszimatolom, hol menjünk be.

A róka szaglászott, aztán szép óvatosan bement a tornácra. Gondolta, bemegy a kamrába. Kereste. Végre megtalálta. A kamra tele volt borral, pálinkával, süteménnyel. A róka hívta a farkast is. Odasettenkedtek. Amikor nekikezdték volna a süteménynek, meglátott a róka egy jó fazék töltött káposztát.

– Kóstoljuk ezt legelőbb!

Nekiestek a káposztának. Azután ettek kalácsot, kürtőst, fánkot, csörögét.

– No, most már, róka koma – szólt a farkas – jó lenne valamit inni is.

Csapra ütöttek egy nagy hordót. Annyit ittak, hogy elszédültek. Nekikezdték dudorászni! Egyik jobban ordított, mint a másik.

A rókának maradt annyi esze, hogy a küszöb alatt vájt egy lyukat, ahol kibújhat, ha baj van.

A vendégek közben megették a levest. Indult a szakácsné, hogy a leves után feltálalja a káposztát. Mikor megnyitja a kamraajtót, hát egy pityókos róka meg egy pityókos farkas összeölelkezve dalol!

Szalad be a vendégekhez, s mondja rémülten, hogy mit látott! Azok azt gondolták, afféle lakodalmi tréfa. De egypáran mégis kimentek. Mire kiértek, a róka kibújt a lyukon. Szegény farkast úgy elverték, hogy csak úgy zörgött a csontja. Alig tudott kivánszorogni.

A róka közben iszkolt a falu végére. Ott lefeküdt egy csomó fűrészporra, s elaludt. Egyszer csak arra ébred, hogy nagyon lökdösi valami. Felnyitja a szemét, nézi, hogy ki az, hát a farkas! Jajgatott a farkas a rókának:

– Menni se tudok!

– Mit jajgatsz? A te csontod csak megdagadt, de az enyém, lám, mind kívül lóg az oldalamon. Látod, milyen fehér? – azzal mutat-

ja a róka a fűrészporth, ami ráragadt, ahol aludt.

Könyörgött a farkas, hogy vegye a hátára őt a róka, mert jönnek az emberek!

– Hogy vegyelek, mikor az én csontom, látod, kívül lóg a szőrömön? Vegyéél inkább fel te engem – mondta a róka.

A farkas felvette. Elindult, vitte a hátán. A róka mosolygott magában fönt a magasan. Végül is nagy elégedetten dudorászni kezdett.

– Vert visz veretlent, vert visz veretlent.

– Mit puszogsz te ott a hátamon, róka koma?

– Jaj, kedves komám, azt mondom, hogy veretlen visz vertet, veretlen visz vertet.

De a farkas végül megértette, hogy mit mond a róka. Megharagudott, ledobta a hátáról, de úgy, hogy most a róka oldalbordája is megreccsent.

Fölugrott mérgesen a róka, neki a farkasnak! Úgy egymásnak akaszkodtak, se láttak, se hallottak. Azt se vették észre, amikor a vendégek utolérték, bekerítették őket, és lett olyan haddelhadd, hogy amíg élnek, megemegetik. Aki nem hiszi, járjon utána!

SZABÓ ZELMIRA rajzai

MÉSZÁROS MÁRIA

Kézimunka

Ül a róka hintaszékben,
kézimunka a kezében.
Égből pottyant csillagokkal
dolgozik, nagy szorgalommal.

Itt egy csillag, ott egy csillag,
ölt serényen, tűje villog.
Ha elkészül, de szép lesz,
neve csillagpárna lesz.

Apró mécses kialszik,
róka-néne elalszik.
Reggel, mire fölserken,
a sok csillag elrebben.

Megtudod, miről álmodik róka-néne, ha összekötöd
a számokkal jelzett csillagokat!

DEÁK KATALIN rajza

Az okos medve

Oszét népmese
Átdolgozta Rab Zsuzsa

Összegyűltek egyszer az állatok egy magas hegy lábánál, és azon vitatkoztak, melyikük okosabb.

– Én vagyok a legokosabb – mondta a vaddisznó, és túrni kezdte agyarával a földet.

– Nem, én okosabb vagyok! – kiáltott a farkas, fogát csattogtatva.

– Ész dolgában senki sem veheti fel velem a versenyt – rikkantott a róka, s bozontos farkával a földet csapkodta.

Azután a nyúl, a szarvas, a zerge is beleszólt. Veszekedtek, kiabáltak. Hiába. Egyedül csak a medve hallgatott. Félrehúzódva üldögélt, jót nevetett a veszekedőkön. Végül az állatok hozzá fordultak:

– Hát te, hallgatsz? Ostoba vagy talán?

– Mit vitatkozzunk? Tegyük próbát. Aki holnap reggel elsőnek látja meg a nap sugarait, az a legokosabb – mondta a medve.

– Rendben van – egyeztek bele az állatok.

Másnap reggel, még virradat előtt, ismét összegyűltek a hegy tövében. Sorjában leültek a fűre, keletnek fordulva, amerről a napnak fel kellett tűnnie. Ültek mozdulatlanul,

még a szemüket is kimeresztették, nehogy elmulasszák a napkeltét, a nap első sugarait. A medve most is mást csinált, mint a többiek. Háttal fordult keletnek, s a hegy hótól fehérlő csúcsára figyelt.

– Ó, te ostoba! – nevettek az állatok. – Hová bámulsz? Elment tán az eszed, azt sem tudod, merre van kelet?

A medve nem válaszolt a gúnyolódásra, hanem tovább figyelte a hegycsúcsot.

Nemsokára pirosodott az ég alja. Az állatok még a lélegzetüket is visszafojtották – a sűrű erdő mögül most bocsátja ki aranyos sugarait a nap.

Egyszerre hirtelen, mint havasi kürt, elbődült a medve:

– Ott a nap! Ott van, látom a sugarait! – és a hegycsúcsra mutatott.

Az állatok odafordultak, és látták ám, hogy bár a nap még nem bújt ki az erdő mögül, aranyló sugarai már ott szikráznak a hegycsúcs csillogó haván.

A medve örömeiben táncra perdült:

– Nos, ki az ostoba? Ti vagy én? Ki látta meg először a napot?

Mit volt mit tenni, be kellett látniuk, a vaddisznónak is, az ordasnak is, a zergének is, az óvatos nyúlnak, a gyors lábú szarvasnak, de még a ravaszdi rókának is, hogy a medve látta meg először a napot, és ő a legokosabb valamennyiük között.

Kukucsi nyomoz

Kukucsi és a lépre csalt rigó

Az őszi hűvös szelet és sok esőt hoz magával. Az esti nagy vihar nyomot hagyott maga után. Víz szivárgott be Kukucsi otthonába.

Vakondunk reggeli után a javításokhoz való fát gyűjteni indul. Nem messze a háztól kis legelő található, rajta imitt-amott szép, terebélyes fákkal, oda készül Kukucsi.

A giliszták és csigák nagy örömeire odakint minden csupa sár. Bár Kukucsinak is kedve támad barátaival dagonyázni, csizmájába bújik és elindul, hogy munkához látson.

Majd munka után jöhet a játék – gondolja magában, és lassan tapicskol a sáros úton.

A legelőhöz érve Kukucsi madárhangra figyelt fel.

– Hmm, a madarak ilyenkor nem énekelnek – morfondírozik a kis vakond, és közelebb óvakodik, hogy tisztábban hallja a hangot.

– Segítség, segítség! – hallja a magasból.

A magas vackor egyik ágáról lábától lefelé csüng egy madár. Háta szürkés-barnás, fehér hasát barna pettyek díszítik.

– Ne félj, megmentelek! – mondja Kukucsi, s azzal indul fel a fára. Csakhogy a vakond nem a legügyesebb a fára mászásban, így hát eltart, amíg a madárhoz feljut.

– Köszönöm, hogy megmentettél! Lantos vagyok, a léprigó. Élelmet kerestem, amikor megláttam ezt a szép fát. Tele van fagyönggyel! Az bizony finom csemege, még ha kicsit nyúlós is a közepe. Alighogy az ágra szálltam, odaragadt a lábam. Húztam, rángattam. Próbáltam elrepülni, de egyre jobban beleragadtam a lépbe. A végén már fejfelé csüngtem, mint egy denevér. Amikor megláttam ezt a finom csemegét, nem sejtettem, hogy csapda!

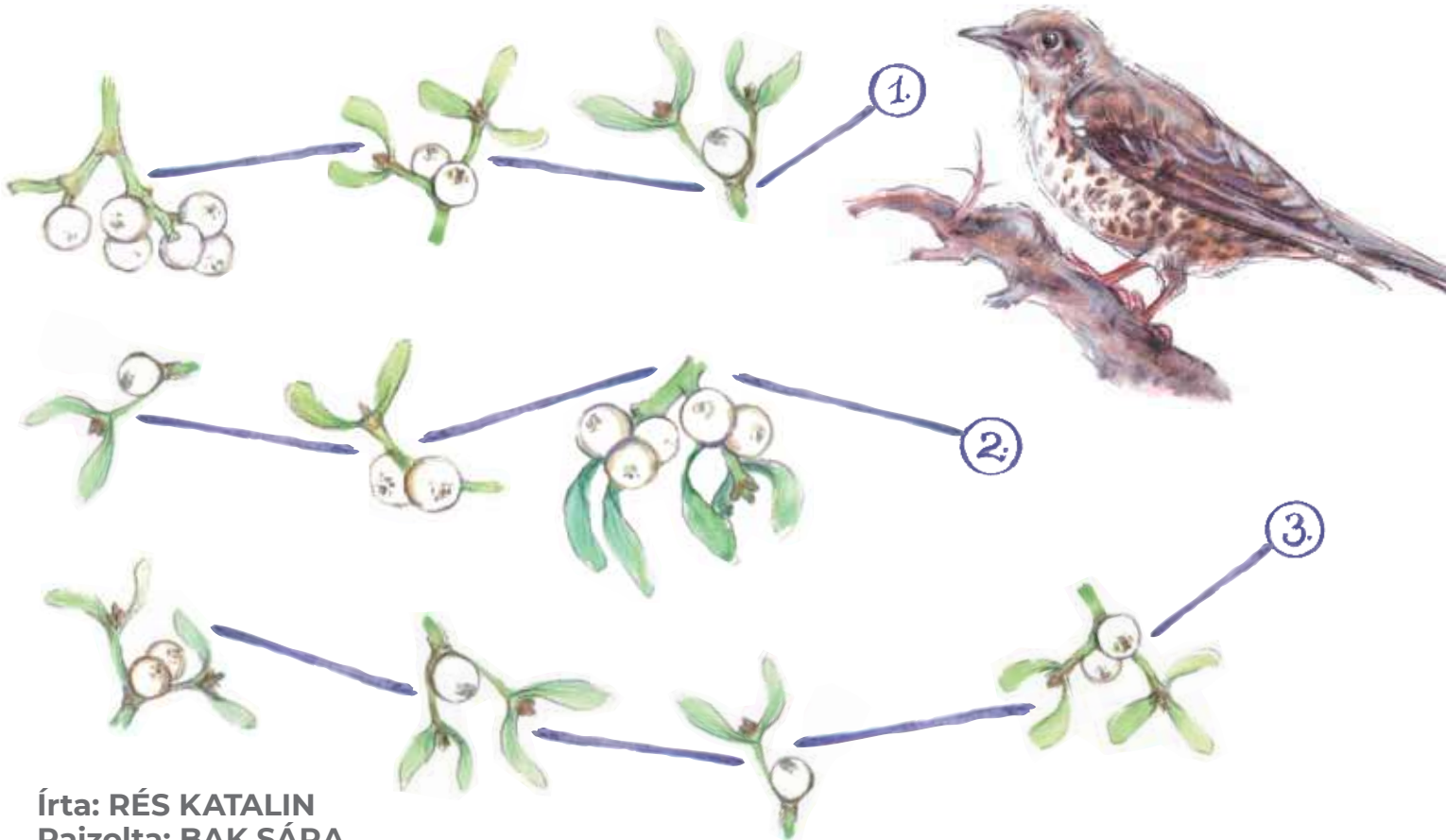
Kukucsinak eszébe jut, mit mesélt Ficédula a fák hegyén megjelenő fagyöngyről. Örökzöld, így télen is akad egy kis üde szín a fán. Szép, fehér, gyöngyszem formájú álbogyóival igazán pompásan néz ki. A fák mégsem örvendenek neki, mert elveszi tőlük az értékes vizet és ásványi anyagokat.

Mintha azt is mondta volna Ficédula, hogy a fagyönggy-bogyó belseje a mag körül ragadós. Madárlép készülhet belőle.

Bizony, ez a madárfogó csapda! Ebbe a kelepcébe esett Lantos!

– Téged most valóban lépre csaltak! – mondja Kukucsi, s jót nevetnek, hogy a veszély elmúlt. Alig látják a feléjük közeledő másik madarat.

Hozzájuk röpdül vajon? Vagy mégsem?
– Neeee! – kiáltja egyszerre Kukucsi és Lantos, de már késő. Egy újabb madarat csaltak lépre a hívogató gyöngyszemek.

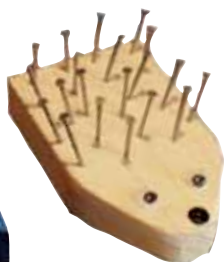

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Válaszd ki azt az utat, ahol a léprigó a legtöbb fagyöngy-bogyót találja!

Gyűjtögető november

Mag-mozaik: különböző magokat ragasszatok különálló, virágformájú kartondarabokra. Kirakót is játszhattok vele.

Barkácsoljatok sündisznót egy simára csiszolt fadarabból. Apró szegekből lesznek a tüskéi. A szemét, orrát rajzoljátok, vagy gombból, gyöngyszemből ragasszátok.

Székely Irénke tanítványai Marosvásárhelyen leveleket gyűjtögető süniket ragasztottak.

Blága Anikó osztálya Csíkszeredában „vakációs élmény-befőtteket” készített a nyári emlékekből.

Fejér Ágota osztályában Zabolán a tenyerüket körberajzolva ragasztották a Márton-napi ludakat.

Préselt levél
és papír
felhasználásával
készítsd a
levélmanót!

Márton napján papírból
készítsetek lúd-bábot.

A lap síkjából kúpszerűen kiemelkedik az
állat feje, ha a másik lapból kivágott fejet
középig bevágod, és egymásra csúsztatva
összeragasztod, majd a füleit a
lapra ragasztod. Készíts többféle állatot!

Vizi Hanna gombokkal
kiegészített rajzot,
Zonda Olivia
sünit küldött
Kézdiszentkeresztről.

Mátyus Réka Kibédrről küldte
színezett origami lepkéjét.

Botka Ildikó osztályában
Diósadon töklámpások
vigyorognak.

Csipike postája

Szervusztok, cimborák! Didergős idők járnak, jól öltözzetek fel, vagy mozogjatok sokat! Reggel-este kössetek sálat a nyakatokba! Ha Márton-napi körmenetre mentek, tőklámpást faragtok, netán jól megijesztitek egymást, írjátok meg nekem levélben! Rajzaitokat is várom!

Melyhez hasonló jókat: Csipike

Püsök Noel,
Diósd

Borka Villő,
Marosvásárhely

Mátyás Ervin,
Kolozsvár

LÉPRIGÓ

Vágd ki
és ragaszd
a többi mellé
a bélyeget.

Kabai Káleb,
Szilágybagos

Lénárt Lilla,
Kézdiszentkereszt

Köszönjük a Szivárvány kedves meséit, verseit, történeteit. Figyelemmel követtük egész éven át Csipikét is, szívesen színeztünk, dolgoztunk a kézimunka ötletekkel.

Szabó Szidónia és osztálya,
Csíkszentdomokos

Tekerőpatakon
Kozma Emőke osztálya
izgatottan várja a Szivárvány
szebbnél szebb meséit
és verseit.

Bartos-Király Brigitta, négyfalusi olvasónk meséje:
A pöttyös katica, amelyik nagyon unta magát

Egyszer volt, hol nem volt egy katica, amelyik nagyon unta magát. Egyszer meghívta a nyuszit látogatóba. Elindult a nyuszi. Azt mondta a katica, hogy menjenek az erdőbe. A nyuszi beleegyezett és elmentek az erdőbe. Addig-addig mentek, míg elértek az erdőbe. Itt a vége fuss el véle!

Almási Emese
tanítványai, Lelén,
Szivárvány- és
Napsugár-rajongók.

Harkó Czíkó Katalin
és **Iszlai Réka** óvó nénik
rendszeresen tájékoztatnak a marosvásárhelyi
Brumi csoport foglalkozásairól.

TÁMOGATÓINK

nka
Nemzeti Kulturális Alap
Szócs Margit meséjét
támogatta.

Ára 8 lej

Brúnó és Borka

Hú, vajon kerül párja Borkának?

Mindenhol kergetőzünk!

Megvédjük a kislibákat!

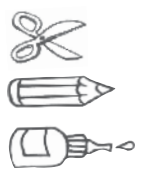

Nem lúd esett el a jégen!

Adventi lépegető 2022

A leírást a
11. oldalon
találd.

Itt ragasztózd!

